

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Mgr. K. V.**, zast. JUDr. Emilem Flegelem, advokátem, se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2023, č. j. 106010/2023/KUSK, a ze dne 23. 10. 2023, č. j. 134027/2023/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č. j. 52 A 16/2023-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Český Brod, odbor dopravy a obecní živnostenský úřad (dále jen „městský úřad“), rozhodnutím ze dne 10. 11. 2022, č. j. MUCB 59131/2022 (dále jen „první rozhodnutí o přestupku“) a rozhodnutím ze dne 29. 11. 2022, č. j. MUCB 61834/2022 (dále jen „druhé rozhodnutí o přestupku“, společně též jen „rozhodnutí o přestupcích“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterých se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X (dále jen „vozidlo“) v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič předmětného vozidla totiž ve dnech 5. 8. 2021, 13. 8. 2021, 29. 9. 2021 a 29. 12. 2021 skutky vymezenými ve výrocích rozhodnutí o přestupcích v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu překročil maximální dovolenou rychlost, čímž se dopustil přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona. Za uvedené přestupky městský úřad žalobci v prvním rozhodnutí o přestupku uložil podle

§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, a ve druhém rozhodnutí o přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona pokutu ve výši 7.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný shora označenými rozhodnutími (dále společně jen „napadená rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím o přestupcích jako opožděná.

II.

[3] Žalobce se proti napadeným rozhodnutím bránil žalobami u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který je v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud přisvědčil žalovanému v závěru o opožděnosti žalobcových odvolání proti rozhodnutím o přestupcích. Stran doručení prvního rozhodnutí o přestupku krajský soud po provedeném dokazování z výzvy k vyzvednutí zásilky ze dne 16. 1. 2023 (dále jen „první výzva“) zjistil, že v ní je uvedeno sdělení o možnosti vyzvednout si zásilku „dnes, tj. [následuje prázdný nevyplněný prostor]“, nebo „v dalších dnech“ s uvedením otevírací doby pobočky pošty. Na této výzvě doručovatelka nezaškrtnula políčko „*K této Výzvě je připojeno poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky. Pokud lze tuto službu poskytnout, je označena křížkem.*“ K této první výzvě byl přiložený dílčí dodací lístek ze dne 16. 1. 2023 (dále jen „první dílčí dodací lístek“), na kterém je u tří současně doručovaných zásilek (z nichž jednou byla zásilka obsahující první rozhodnutí o přestupku) uvedeno „uloženo do 27. 1 2023“. Na opakované výzvě k vyzvednutí zásilky ze dne 23. 1. 2023 (dále jen „první opakovaná výzva“) pak doručovatelka vyznačila, že zásilka je připravena k vyzvednutí na poště od 7. 1. 2023 (nejspíš myšleno od 17. 1. 2023) do 27. 1. 2023.

[5] Co se týče dokazování týkajícího se doručení druhého rozhodnutí o přestupku, výzva k vyzvednutí zásilky ze dne 5. 12. 2022 (dále jen „druhá výzva“), stejně tak jako první výzva, obsahovala sdělení o možnosti vyzvednout si zásilku „dnes, tj. [následuje prázdný nevyplněný prostor]“, nebo „v dalších dnech“ opět s uvedením otevírací doby pobočky pošty, a nebylo na ní zaškrtnuté políčko o připojení poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky. Podle dílčího dodacího lístku k druhé výzvě ze dne 5. 12. 2022 (dále jen „druhý dílčí dodací lístek“) byly tři současně doručované zásilky (z nichž jednou byla zásilka obsahující druhé rozhodnutí o přestupku) uloženy do 16. 12. 2022. Na opakované výzvě k vyzvednutí zásilky ze dne 12. 12. 2022 (dále jen „druhá opakovaná výzva“) bylo uvedeno, že zásilka je připravena k vyzvednutí od 6. 12. 2022 do 16. 12. 2022.

[6] Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl krajský soud k závěru, že žalobci se nepodařilo zpochybnit údaje vyplývající z doručenek, tedy že první rozhodnutí o přestupku bylo připraveno k vyzvednutí dne 16. 1. 2023 a druhé rozhodnutí o přestupku dne 5. 12. 2022, neboť nepředestřel jinou srovnatelně pravděpodobnou verzi reality. Vycházel přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2024, č. j. 9 As 4/2024-34 (dále také jen „rozsudek devátého senátu“), který se týkal stejného žalobce ve skutkově i právně obdobné věci. Ve světle tohoto rozsudku krajský soud shrnul, že neuvedení dne, od kterého je možné si zásilku vyzvednout na první a druhé výzvě (společně

pokračování

těž jen „výzvy“), je třeba vykládat tak, že za den, od kdy je možné zásilku vyzvednout, je nutné považovat den vyhotovení jednotlivých výzev (zde tedy 16. 1. 2023 a 5. 12. 2022). Podle krajského soudu pak ani pozdější deklarované dny v opakovaných výzvách, v nichž jsou zásilky připraveny k vyzvednutí (17. 1. 2023 a 6. 12. 2022), nebyly způsobilé vyvrátit údaje vyplývající z doručenek. Krajský soud zde poukázal na závěry devátého senátu, který ve svém rozsudku uvedl, že *„byl-li na opakované výzvě k vyzvednutí zásilky nesprávný údaj o tom, od kterého dne si stěžovatel mohl zásilku vyzvednout, tato skutečnost nemění nic na tom, zda byly nebo nebyly splněny podmínky vzniku právní fikce doručení příkazu.“* Za nepodstatné pro zákonnost a účinnost fikce doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu krajský soud označil i údaje o datech, do kdy měly být zásilky na poště připraveny, jakož i to, že pošta nerespektovala pokyn žalovaného ohledně uložení zásilky po dobu 10 dnů, když deklarovala uložení zásilky obsahující první rozhodnutí o přestupku nikoliv jen do 26. 1. 2023, ale až do 27. 1. 2023 a zásilky obsahující druhé rozhodnutí o přestupku nikoliv do 15. 12. 2022, ale až do 16. 12. 2022, a skutečně vhodila tyto zásilky do žalobcovy poštovní schránky až dne 30. 1. 2023, resp. dne 19. 12. 2022.

[7] Krajský soud v napadeném rozsudku dodal, že neoddělitelná část obálky určené pro doručování do vlastních rukou standardně obsahuje údaj o tom, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí, takže žalobce den, kdy takto byly zásilky připraveny, mohl snadno zjistit z obálek, které mu byly vhozeny do schránky, přičemž měl stále možnost podat odvolání včas. V této souvislosti zdůraznil, že žalobce není v oblasti doručování ve správním řízení laikem, neboť z úřední činnosti je soudu známo, že žalobce přijímá velké množství úředních zásilek, které si nepřebírá a vyčkává až na konec úložní lhůty a nechává si je vhadzovat do schránky. Tento závěr opřel o výpověď poštovní doručovatelky učiněnou v jiném soudním řízení vedeném u téhož krajského soudu pod sp. zn. 52 A 23/2021. Poukázal i na to, že žalobce vyvíjí programově obstrukční činnost ve vztahu ke správním orgánům a soudům projednávajícím jeho (údajně) přestupky a byl dokonce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. 3. 2024, č. j. 2 T 131/2023-164, shledán vinným z přečinu maření spravedlnosti podle § 347a odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a odsouzen k peněžitému trestu (odsuzující rozsudek nabyt ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2024, č. j. 44 To 152/2024-188, právní moci dne 5. 6. 2024), a to mimo jiné pro použití obstrukční procesní taktiky v podobě předložení poučení o doručované zásilce s pozměněným datem.

[8] S ohledem na právě uvedené a na sníženou věrohodnost žalobce proto krajský soud neuvěřil jeho tvrzení, že mu nebylo předáno poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky, kterých si byl zcela jistě vědom. Nezaškrtnutí políčka o předání poučení ve výzvách totiž samo o sobě údaje uvedené na doručenkách nevyvrací. Ostatně jak doručovatelka v jiné žalobcově věci (viz výše zmíněný rozsudek krajského soudu ze dne 2. 8. 2022, č. j. 52 A 23/2021-65) potvrdila, poučení předává vždy spolu s výzvou k vyzvednutí zásilky, kterou žalobce v obou případech předložil. Podle názoru krajského soudu tak všechny okolnosti nyní projednávané věci nasvědčovaly tomu, že spolu s pokusem o doručení byly žalobci do jeho schránky vhozeny nejen první a druhá výzva, ale také poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky. Z tohoto důvodu krajský soud pro nadbytečnost neprováděl žalovaným navržený výslech poštovní doručovatelky.

[9] Krajský soud tudíž shrnul, že fikce doručení prvního rozhodnutí o přestupku se v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu odvíjela od dne 16. 1. 2023, přičemž poslední den desetidenní lhůty nastal dne 26. 1. 2023 a posledním dnem pro podání odvolání byl pátek 10. 2. 2023. Odvolání podané dne 13. 2. 2022 tedy bylo opožděné. U druhého rozhodnutí o přestupku byl rozhodující pro počátek lhůty den 5. 12. 2022, přičemž poslední den desetidenní lhůty připadl na den 15. 12. 2022, a proto posledním dnem pro podání odvolání byl pátek 30. 12. 2022. Odvolání podané dne 2. 1. 2023 tedy bylo také opožděné. Krajský soud v této souvislosti dodal, že pokud žalobce programově volí strategii nepřebírání a nevyzvedávání zásilek a následného podávání opravných prostředků v poslední den lhůty, neměl by se řídit toliko údajem uvedeným v opakované výzvě, aniž by si ověřil, kdy skutečně nastala fikce doručení. Pokud tak činí, nelze tento postup klást k tíži správním orgánům.

III.

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek i napadená rozhodnutí.

[11] Stěžovatel nejprve doslovně cituje podstatné části z obsahu jeho žalob a z napadeného rozsudku a namítá, že napadený rozsudek je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2024, č. j. 2 As 370/2023-32 (dále jen „rozsudek druhého senátu“). Dále doslovně cituje znění odst. [14] až [17] rozsudku druhého senátu, jakož i odst. [19] téhož rozsudku, v němž druhý senát odlišil jím řešenou věc od věci posuzované v usnesení ze dne 16. 1. 2024, č. j. 1 As 191/2023-26 (dále jen „usnesení prvního senátu“), a také od závěrů vyslovených v rozsudku devátého senátu, z něhož vycházel krajský soud v napadeném rozsudku. Podle stěžovatele však usnesení prvního senátu na nyní projednávanou věc nedopadá, protože ke zpochybnění údajů na doručenkách v nynější věci předložil výzvy i opakované výzvy. Ani rozsudek devátého senátu nepovažuje stěžovatel pro nyní souzenou věc za přílehlavý, neboť součástí spisu v souzené věci nejsou žádné odpovědi od České pošty a ve výpisu ze sledování zásilek dostupného na webových stránkách Pošta online jsou uvedeny stejné dny pro uložení zásilek jako ve výzvách a v opakovaných výzvách.

[12] Krajskému soudu stěžovatel vytýká, že v odst. 22. napadeného rozsudku jeho vědomost o datech připravení zásilek k vyzvednutí dovodil z obálek (vhozených mu do schránky), které ovšem nebyly součástí správního spisu. Krajský soud obsah obálek nemohl znát, když jimi neprováděl ani dokazování. Svůj závěr tudíž založil pouze na domněnce, že neoddělitelná část obálky určené pro doručování do vlastních rukou standardně obsahuje i údaj o tom, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí. Ačkoliv krajský soud v tomto ohledu vyšel z nijak neověřeného předpokladu o tom, co by obálka měla standardně obsahovat, současně v odst. 25. napadeného rozsudku s oporou o výslech poštovní doručovatelky provedený v jiné stěžovatelově věci připustil, že doručovatelé vždy nevyplňují veškeré kolonky na obálkách pečlivě. Kromě toho stěžovatel poznamenává, že z výzev a z opakovaných výzev věděl, kdy mu měly být zásilky doručeny, a proto neměl potřebu ani povinnost takové skutečnosti zjišťovat z obálek, které automaticky po jejich otevření vyhodil. Na základě výše uvedeného má tedy stěžovatel za to, že krajský soud věc posoudil nesprávně.

pokračování

IV.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Předně uvádí, že kasační stížnost stěžovatele je ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelná, neboť tím, že problematika fikce doručování již byla judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně řešena, kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy. Ostatně ten k přijatelnosti kasační stížnosti ani nic netvrdí. V této souvislosti žalovaný odkazuje na usnesení prvního senátu, ve kterém Nejvyšší správní soud kasační stížnost stejného stěžovatele ve skutkově obdobné věci odmítl pro nepřijatelnost. Dále se žalovaný ztotožňuje se závěry krajského soudu obsaženými v napadeném rozsudku. Podle něj stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil jedinou námitku spočívající v odkazu na rozsudek druhého senátu a v tvrzení o obálkách, které v žalobě neuplatnil. Nic mu přitom nebránilo v tom, aby obálky předložil již městskému úřadu, žalovanému, krajskému soudu či Nejvyššímu správnímu soudu. Žalovaný však uvádí, že pokud by obálky obsahovaly neutřžené poučení o právních důsledcích doručované zásilky, bylo by nezbytné dát stěžovateli za pravdu. Avšak kdyby jeho tvrzení byla pravdivá, patrně by obálky jako důkaz předložil. Žalovaný tudíž navrhuje provést důkaz obálkami, ve kterých byla stěžovateli doručována rozhodnutí o přestupcích.

V.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Jedná se totiž o přestupkovou věc, v níž před krajským soudem podle § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhodoval specializovaný samosoudce. K problematice vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, v němž neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil. Na závěry v něm uvedené nyní pro stručnost odkazuje.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti k její přijatelnosti ničeho netvrdí, avšak namítá, že závěry krajského soudu jsou v rozporu s rozsudkem druhého senátu č. j. 2 As 370/2023-32, a že krajský soud v napadeném rozsudku vycházel z obsahu obálky, která nebyla součástí správního spisu ani předmětem dokazování. Jelikož s ohledem na uvedené nelze v souzené věci *prima facie* vyloučit, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení a že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, přijal Nejvyšší správní soud stěžovatelovu kasační stížnost k meritornímu přezkumu. Kasační stížnost je tedy přijatelná.

[16] Nejvyšší správní soud tedy posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje mimo jiné kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Přestože konkrétní námitky podřaditelné pod předmětný kasační důvod nenabízí, Nejvyšší správní soud je povinen k vadám naplňujícím uvedený kasační důvod přihlížet i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). I přes chybějící tvrzení stěžovatele tedy

posuzoval, zda napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, pro nedostatek důvodů, či zda zde není vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[19] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost je zejména takový rozsudek, který neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti podle § 54 odst. 2 s. ř. s. nebo také, nelze-li z něj rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy, chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové části napadeného rozsudku a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž správní soud založil právní hodnocení v souzené věci (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, nebo ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76). Tyto vady napadený rozsudek nevykazuje.

[20] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou pak podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[21] Napadený rozsudek výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti vyhovuje. Krajský soud v něm dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, přdestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal. Z napadeného rozsudku je patrné, k jakým závěrům krajský soud dospěl, a proč nepovažoval žalobní argumentaci za důvodnou. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[22] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů ve smyslu výše zmíněné judikatury, a nedovodil ani jinou vadu řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[23] Dále se Nejvyšší správní soud věnoval kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ani námitky podřaditelné pod tento kasační důvod však stěžovatel nenabízí. Nejvyšší správní soud proto v této souvislosti připomíná, že řízení ve správním soudnictví, včetně

pokračování

řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 věty za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění tak do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Jinými slovy, rozsudek krajského soudu je přezkoumáván v intencích kasačních námitek se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je tudíž výlučně věcí stěžovatele, aby formuloval konkrétní námitky, kterými brojí proti právním závěrům krajského soudu. Nejvyšší správní soud není povinen, ale ani oprávněn tato tvrzení za stěžovatele domýšlet. Z uvedeného důvodu lze uzavřít, že v důsledku chybějící argumentace podřaditelné pod uvedený kasační důvod nemá Nejvyšší správní soud, k čemu by se v tomto směru vyjádřil.

[24] Nejvyšší správní soud tak mohl přistoupit k přezkumu zbylých námitek, které lze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti v naprosté strohosti tvrdí, že napadený rozsudek je v rozporu s rozsudkem druhého senátu, jehož odst. [14] až [17] doslovně cituje. Uvedené tvrzení však nedoplňuje formulací jakékoliv konkrétní kasační námitky.

[26] Jak již shora uvedeno, vzhledem k dispoziční zásadě obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění do značné míry předurčují obsah rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Za vhodné považuje kasační soud též zdůraznit, že stěžovatel je povinen namítané důvody nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu v kasační stížnosti uvést explicitně, a vymezit tak rozsah přezkumu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2022, č. j. 6 As 71/2022-16). To znamená, že stěžovatel musí v kasační stížnosti předeštit a konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského soudu, tedy sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s jeho rozhodnutím. Kasační stížnost jako podklad, na základě něž lze podrobit napadené soudní rozhodnutí přezkumu kasačním soudem, tudíž ob stojí jen tehdy, pokud je v ní uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl krajský soud dopustit a z čeho tak stěžovatel dovozuje. Argumentace proti právnímu posouzení přitom musí vycházet z důvodů napadeného rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřijatelnou, neboť se mýjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (srov. § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[27] V intencích právě uvedeného nezbyvá než konstatovat, že obecné stěžovatelovo tvrzení o rozporu napadeného rozsudku s rozsudkem druhého senátu nelze považovat za řádně formulovanou kasační námitku. Jak shora uvedeno, stěžovatel se v kasační stížnosti omezuje jen na doslovnou citaci některých pasáží rozsudku druhého senátu, aniž by jakkoliv blíže vysvětlil, které konkrétní závěry krajského soudu jsou s tímto rozsudkem rozporné a jaký význam to má pro nyní posuzovanou věc. Jinými slovy stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, jakého konkrétního pochybení se měl krajský soud v napadeném rozsudku v tomto ohledu dopustit. Tyto skutečnosti přitom Nejvyšší správní soud není povinen, ale ani oprávněn za stěžovatele domýšlet z pouhé citace odst. [14] až [17] rozsudku druhého senátu.

Z formulace této „kasační námitky“ tedy není patrná žádná snaha stěžovatele reagovat na jednotlivé závěry krajského soudu.

[28] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že v nynější věci nemohl bez dalšího převzít závěry vyslovené v odst. [14] až [17] rozsudku druhého senátu, jak to snad stěžovatel předpokládal (aniž to výslovně uvedl). Druhý senát totiž v odst. [17] rozsudku č. j. 2 As 370/2023-32 závěr o tom, kdy nastala fikce doručení tam doručované zásilky a že odvolání stěžovatele bylo včasné, dovodil z toho, že se stěžovateli s pomocí výzvy a opakované výzvy k vyzvednutí zásilky podařilo dostatečně zpochybnit z doručenky vyplývající údaj o možnosti vyzvednout si zásilku již v den, kdy poštovní doručovatelka učinila pokus o doručení zásilky, kterou následně uložila na poště. Ve věci řešené druhým senátem ale nebyla na rozdíl od nyní projednávané věci v řízení před krajským soudem hodnocena otázka toho, zda bylo stěžovateli poskytnuto poučení o právních důsledcích uložení doručované zásilky. Jedná se přitom o jednu z podmínek pro to, aby mohly nastoupit účinky fikce doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41). Závěry vyslovené v odst. [14] až [17] rozsudku druhého senátu neobsahují žádné úvahy týkající se (ne)poskytnutí tohoto poučení a z toho vyplývající závěr o (ne)možnosti nastoupení fikce doručení rozhodnutí o přestupku.

[29] Nejvyšší správní soud tudíž nemohl automaticky (a bez výslovně formulované kasační námitky) postupovat stejně jako druhý senát a určit, zda a kdy v daném případě nastaly účinky fikce doručení a navázat na to úvahou o včasnosti či opožděnosti podaných odvolání. Tím, že stěžovatel žádné kasační námitky stran nesprávného posouzení fikce doručení [a v rámci toho též o (ne)poskytnutí poučení] neuplatnil, Nejvyšší správní soud nemůže za stěžovatele domýšlet argumentaci zakládající úspěšnost této „kasační námitky“. Nezbyvá než zopakovat, že citaci judikatury bez jejího spojení s konkrétními tvrzeními brojícími proti napadenému rozsudku nelze v tomto případě považovat za dostačující k tomu, aby založila povinnost Nejvyššího správního soudu se jí blíže zabývat.

[30] Jakkoliv stěžovatel v kasační stížnosti v obecnosti také uvádí, že na nyní projednávanou věc nedopadají ani závěry vyslovené v usnesení prvního senátu č. j. 1 As 191/2023-26, protože ke zpochybnění údajů na doručenkách krajskému soudu v souzené věci předložil výzvy i opakované výzvy, jedná se o nepřipustnou kasační námitku podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Krajský soud se totiž v napadeném rozsudku odlišením nyní projednávané věci od věci řešené v usnesení prvního senátu nezabýval. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu přitom platí, že důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se musí upínat právě k napadenému rozhodnutí (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73).

[31] Pokud stěžovatel dále namítá, že ani rozsudek devátého senátu č. j. 9 As 4/2024-34, jehož se dovolal krajský soud, nepovažuje pro nyní souzenou věc za přílehlavý, neboť součástí spisu nejsou žádné odpovědi od České pošty a ve výpisu ze sledování zásilek dostupného na webových stránkách Pošta online jsou uvedeny stejné dny pro uložení zásilek jako ve výzvách a v opakovaných výzvách, jedná se rovněž o nepřipustnou argumentaci (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Kromě toho, že stěžovatel v žalobách nenamítal, že součástí spisu nejsou žádné odpovědi od České pošty, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), nebylo

pokračování

v nyní projednávané věci provedeno ani dokazování výpisy ze sledování zásilek na webových stránkách Pošta online a tyto skutečnosti nebyly ani předmětem úvah krajského soudu v napadeném rozsudku. Stěžovatel se proto těchto skutečností nemůže nyní dovolávat. Žádné další důvody, pro které by měl být rozsudek devátého senátu na nyní souzenou věc nepřiléhavý, pak stěžovatel v kasační stížnosti nenabízí kromě toho, že k tomuto svému obecnému tvrzení připojuje citace pasáží z rozsudku druhého senátu. Činí tak ovšem opět bez formulace jakékoliv konkrétní kasační námitky způsobilé věcného posouzení.

[32] Za jedinou kasační námitku, která byla v kasační stížnosti formulována tak, že se jí mohl Nejvyšší správní soud věcně zabývat, lze tudíž označit stěžovatelovo tvrzení vztahující se k závěru krajského soudu obsaženému v odst. 22. napadeného rozsudku. Stěžovatel krajskému soudu konkrétně vytýká, že závěr o opožděnosti podaných odvolání založil pouze na domněnce, že neoddělitelná část obálky určené pro doručování zásilky do vlastních rukou standardně obsahuje i údaj o tom, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí, přestože obálky, v nichž byly zásilky v dané věci doručovány, nebyly součástí spisů (správního ani soudního), a krajský soud jimi tudíž neprováděl dokazování.

[33] Krajský soud v odst. 22. napadeného rozsudku uvedl následující: *„Soud podotýká, že neoddělitelná část obálky určené pro doručování do vlastních rukou standardně obsahuje i údaj o tom, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí (viz vzory na webových stránkách Ministerstva vnitra dostupné na <https://www.mvcr.cz/clanek/spravnirad-metodicke-pomucky-ke-spravnimu-radu-metodicke-pomucky-ke-spravnimu-radu.aspx>). Žalobce jej tedy snadno mohl zjistit z obálky, která mu po uplynutí úložní doby (avšak stále ještě před uplynutím lhůty k podání odvolání) byla vhozena do schránky, jak plyne z obsahu správního spisu.“*

[34] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že obálky, ve kterých měla být stěžovateli doručena obě rozhodnutí o přestupcích, nejsou součástí spisového materiálu. Jak uvedeno shora, krajský soud k obálkám v odst. 22. napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatel musel na základě nich vědět, kdy byly zásilky připraveny na poště k vyzvednutí.

[35] Podle Nejvyššího správního soudu však skutečnost, že v souladu s doručenkami nacházejícími se ve správním spise byly obálky se zásilkami vhozeny do poštovní schránky stěžovatele dne 30. 1. 2023 (první rozhodnutí o přestupku) a 19. 12. 2022 (druhé rozhodnutí o přestupku), automaticky neprokazuje, zda na obálkách poštovní doručovatelka vyplnila údaj o tom, kdy byly zásilky tvořící jejich obsah připravené k vyzvednutí na poště, a o jaký konkrétní den se jednalo. Stejně tak nelze údaj o tom, od kdy byly zásilky připraveny na poště k vyzvednutí, dovodit z obecných vzorů obálek dostupných na webových stránkách Ministerstva vnitra České republiky. I když standardně neoddělitelná část obálky určené pro doručování do vlastních rukou obsahuje i údaj o tom, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí, nelze mít jen ze vzorů obálek za prokázané, zda tento údaj byl vyplněn i v souzené věci, pokud obálky, v nichž byly zásilky doručovány, v žádném ze spisů nejsou obsaženy.

[36] Se stěžovatelem lze tedy souhlasit v tom, že krajský soud nemohl učinit závěr o tom, kdy byly zásilky připraveny na poště k vyzvednutí, od něž se odvíjí fikce doručení podle

§ 24 odst. 1 správního řádu, z obálek, v nichž byly zásilky doručovány, neměl-li je v řízení k dispozici. Tento závěr nemohl učinit ani z obecných vzorů obálek, neboť v dané věci bylo podstatné, který den byly zásilky připraveny k vyzvednutí. Úvahy obsažené v odst. 22 napadeného rozsudku tak vskutku nejsou správné, resp. nelze z nich dovozovat ničeho ve vztahu k tomu, zda stěžovatelova odvolání proti rozhodnutím o přestupcích jsou včasná či opožděná. V uvedeném tedy krajský soud pochybil, avšak podle Nejvyššího správního soudu tato dílčí vada přesto nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[37] Je tomu tak proto, že z napadeného rozsudku je zřejmé, že závěry obsažené v citovaném odst. 22. napadeného rozsudku nebyly ani stěžejním, ani jediným důvodem, na základě kterého krajský soud shledal obě stěžovatelem podaná odvolání proti rozhodnutím o přestupcích opožděnými. Naopak, z ostatních (nosných) částí napadeného rozsudku (srov. odst. 15. až 21. a dále též 23. až 26.) vyplývá, že se jednalo toliko o podpůrný argument, kterým krajský soud doplnil své závěry o opožděnosti odvolání. Tyto závěry přitom založil jednak na podrobném rozboru obsahu výzev i opakovaných výzev, doplnil je úvahami týkajícími se tvrzeného chybějícího poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilek, jakož i úvahami o stěžovatelově snížené věrohodnosti. K nim, přestože představovaly stěžejní důvody, na nichž krajský soud založil napadený rozsudek, stěžovatel v kasační stížnosti ničeho konkrétně nenamítl, nezformuloval k nim žádnou konkrétní kasační námitku, a účinně je tak nerozporoval.

[38] Zbývá dodat, že pokud stěžovatel ve svých žalobách žádná tvrzení stran obsahu obálek, v nichž byly zásilky doručovány, neuplatnil, ani krajský soud nebyl povinen tyto skutečnosti blíže posuzovat. Pokud se k nim tedy stručně vyjádřil v odst. 22. napadeného rozsudku, aniž se jedná o nosné důvody jeho rozhodnutí, pak skutečnost, že tyto úvahy založil na chybějících podkladech, nemůže mít vliv na zákonnost ostatních v napadeném rozsudku obsažených závěrů o opožděnosti odvolání. Nezpochybněné závěry o opožděnosti odvolání proti rozhodnutím o přestupcích ob stojí i bez doplňující úvahy obsažené v odst. 22. napadeného rozsudku.

[39] Jinak řečeno, stěžovatel v žalobě (ani nyní v kasační stížnosti) k obálkám, v nichž měly být zásilky doručovány, netvrdil ničeho a ani dokazování jimi nenavrhoval. Krajský soud tedy nesprávně svoje závěry o opožděnosti obou stěžovatelem podaných odvolání podpořil nad rámec potřebného také úvahami založenými na skutečnostech, které nebyly v řízení zjišťovány, protože je stěžovatel v žalobě neuplatňoval. Stěžovateli se však nepodařilo úspěšně vyvrátit závěr krajského soudu o opožděnosti podaných odvolání, k němuž dospěl na základě jiných skutečností než uvedených v odst. 22. napadeného rozsudku (viz výše odst. [37]), proto tato dílčí nesprávnost nezakládá důvod pro kasaci napadeného rozsudku.

[40] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že v obecnosti souhlasí s žalovaným v tom, že pokud by obálky, v nichž byla doručována rozhodnutí o přestupcích, obsahovaly neutvrzené poučení o právních důsledcích nevyzvednutí doručované zásilky, nemohla by v souladu s judikaturou tohoto soudu nastoupit fikce doručení. V souzené věci však stěžovatel tímto směrem svoji kasační argumentaci nezaměřil a stran chybějícího poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky žádné námitky v kasační stížnosti neuplatnil. Obdobné platí i pro stěžovatelovo tvrzení, že z obsahu výzev a opakovaných

pokračování

výzev mu byl zřejmý okamžik, kdy mu měla být obě rozhodnutí o přestupcích doručena. Tento údaj uvedený na výzvách není pro nastoupení fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu relevantní. Podle uvedeného ustanovení totiž *[j]estliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty* (důraz přidán soudem). Tedy údaj na výzvách o tom, do kdy bude zásilka na poště uložena, ničeho nevypovídá o tom, kdy 10denní úložní lhůta skutečně uplynula. Pro běh této úložní lhůty je totiž rozhodující její začátek. Jak již opakovaně uvedeno, stěžovatel úvahy krajského soudu o tom, kdy byly zásilky připraveny na poště k vyzvednutí, tedy od kdy běžela úložní doba zásilek, nerozporoval a žádné konkrétní námitky k tomu nevznese. V takovém případě se Nejvyšší správní soud nemohl těmito otázkami z vlastní iniciativy zabývat. Závěry krajského soudu o opožděnosti podaných odvolání tudíž nemohl při absenci relevantních kasačních námitek přezkoumat.

[41] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že přes dílčí pochybení, kterého se krajský soud dopustil, nakonec dospěl ke stěžovatelem nezpochybněnému právnímu závěru o tom, že odvolání jím podaná proti oběma rozhodnutím o přestupcích byla opožděná. Tento závěr nebyl předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti pro absenci relevantních kasačních námitek, tudíž právní závěry krajského soudu jako celek ob stojí. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

VI.

[42] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[43] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů tohoto řízení tedy nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu